

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

35. In eodem Festo, unica. Accessit mater filiorum Zebedæi, cum filius adorans, & petens aliquid ab eo. Matt. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

Vnde miror quod terram meam nondum liberaſti, qui tot urbes acquiſiſti. Quare tibi noſtice, quod ſicut Dominus potenter omnium Regum te fecit, ſic ad præparandam iter meum & liberandam terram meam te elegit, ut tibi coronam æternæ retributionis præpararet. Vnde ſtellarum, quam in celo vidisti ſignificat quod cum magno exercitu ad expugnandam paganorum perſidiam, & liberandam iter meum, & ad viſitandum Sarcophagum meum ab his oris uſque ad Galæciam iurus es, & poſt te omnes populi uſque in finem ſæculi. Taliter apparuit Carolo Apoſtolus tribus vicibus. Poſt hoc ille cum exercitu magno perrexit, cumque obſideret Pamploniam tribus menſibus, & muri eſſent inexpugnabiles, oravit S. Iacobum pro expugnatione, & muri funditus conuerſerunt. Sic qui de Saracenis baptizari uoluerint, reſeruari ſunt ad vitam, qui reſpexerunt, occiſi ſunt. His auditis mirabilibus omnes urbes ſe dediderunt, & facta eſt tota terra ſub tributo. An non hic uides quam uerum ſit: *Nimis honorati ſunt amictui Deus, nimis confortatus eſt Principatus eorum?*

Neque parum eius in gloriam cedit, quod hic Apoſtolus ſic honoretur conſeſſu peregrinantium; quod quidem olim oſtenſum eſt S. Gertrudi, ut reſert ipſa lib. 4. Inſpirationum diuine pietatis, 48. ubi ſic habetur: *Glorioſi Apoſtoli Iacobi Majoris feſto apparuit idem Apoſtolus, honorabiliter nimis exornatus meritis omnium peregrinorum, corpori ipſius ſanctas reliquias uenerantium. Vnde ipſa multum admirans quaſiuit à Domino: Cur ipſum præ cæteris Apoſtoliſ tali honore extuſiſſet, ut ſcilicet de longinquis regionibus populus ad eius reliquias colendas concurrat deuotiſſimo ſtudio, quam ad tumbras Principum Apoſtolorum Petri & Pauli? Reſpondit Dominus. Ego hunc dilectum mihi Apoſtolum hoc ſpeciali privilegio inter cæteros ſublimavi, propter ſeruidum zelum quo incitabatur amore mei ad ſalutem animarum. Vnde quia æterna prædeſtinatione mea ita ordinante tam cito ſublatuſ eſt à corpore, quod non præualuit, tantam multitudinem populorum ad fidem convertere ſicut ad laudem meam deſiderabat: uoluntas eius bona in conſpectu meo ſemper uigens & uiuens, mihi que per omnia placens, hoc promeruit, ut quod morte præoccupante in hac uita omiſſiſt, hoc nunc poſt mortem ſuam uſque in finem mundi per hoc ſuppleatur, quod tam multi ſignorum miraculis ad tumbarum eius crebre ſcæptibus moti, deuotâ peregrinatione ipſum uſitantes à peccatis abſoluantur, & in fide Catholica roborantur. Hæc tibi.*

Porro cum plerique peregrinationem illam impedimentiſ uariis diſtenti inire non ualeant, ut per merita euſdem Apoſtoli à peccatis poſſint abſolui; conſultum eſt uice peregrinationis in honorem ipſius in die euſ feſto Sacramentum Dominicum percipere, atque illud in laudem æternam Dei, & in augmentum beatitudinis & gloriæ Apoſtoli Iacobi offerre. Hoc enim cum feciſſet B. Gertrudis que

clauſtro & uotis clauſtralibus prohibebatur peregrinari; mox ei poſt ſumptionem & oblationem diuiniſſimi Sacramenti apparuit S. Iacobus inſtar præclari Principis, gratias immenſas referens Domino pro hac magnifica oblatione per uiuificum Sacramentum in euſ honorem facta. Orauitque Dominum deuotè, ut omnem effectum ſalutis quem ipſe pius Dominus per merita ſua inquam in aliquo homine dignaretur operari, hunc totum in anima hujuſ Virginis Gertrudis, ob honorem ſui Sacramentum digniſſimum tanta pietate offerentis, glorioſè operaretur. Ita reſertur loco jam citato.

Concluſo, & ad Apoſtolum Iacobum uota conuerſo, & dico: O glorioſiſſime Chriſto Apoſtolo, ſpecialiter ab eo electe & dilecte, qui primogeniti nomen & titulum iure obtines, quia primus martirium & mortem pro illo ſubiſti, quia primus ſanguine tuo inter Apoſtolos ſidem & Eccleſiam ſanxiſti, quia primus calicem bibiſti, quia primus te in hoſtiam & uictimam nomen Domini inuocando, & calicem ſalutaris accipiendo obtuliſti, quia primus cruore tuo laureatus, quaſi uerſe primogeniture indutus, hæreditatem ad iuſtiſ impetra nobis gratiam ueſtigia tua ſectandi, pro Chriſto patiendi, amorem ipſius uſque ad mortem conſeruandi. Reſpice quoque Eccleſiam Dei afflictam pro qua ſanguinem ſudiſti, & euece eam gladio poteſtatis tibi concedito contra infideles, contra hæreticos, contra impios. Et quia tu Patronus es peregrinorum, ſiſ nobis auxilio peregrinantibus in hoc exilio, ut manu tua ducente, tandem perueniamus ad illum locum ubi in tuo conſortio miſericordias Domini, & Canticum Sion poterimus decantare, de terra aliena in terram uidentium & laudantium tranſlati.

Concluſio.

EODEM FESTO.

Acceſſit Mater filiorum Zabodai cum filiis, adorans & petens aliquid ab eo. Matth. 20.

Affectum naturalem parentibus Deus inferit. Pars I. Explicat. Et uoluntatem & regulam recte rationis, præpoſitaque ſit & ſine ordine. Quid ita? Quia prius ſolliciti ſunt de hoc ſæculo quam de futuro, de tempore quam de æternitate de terrenis quam de celeſtibus: magis fatagunt pro opibus & honoribus eis acquirendis, quam pro timore Dei eis ſigendo, ueraque pietate inſtillanda, ut hæreditate æternâ non deſraudentur. Sæpe etiam proles in quamlibet ſortem & conditionem ſæculi intrudere conantur, modo honorabilis ſit aut proficiat; nec attendunt, an ad eam uocentur à Deo an illius capaces, an non periculo ſalutis eam conſecuturi, an denique noxia tandem non ſit futura. Sic ſtolido quodam amore omnem morcem ſuam, ut deſiderio ſuo fatiſc.

LECT. 34.

Pars I. Explicat. Et uoluntatem & regulam recte rationis, præpoſitaque ſit & ſine ordine. Quid ita? Quia prius ſolliciti ſunt de hoc ſæculo quam de futuro, de tempore quam de æternitate de terrenis quam de celeſtibus: magis fatagunt pro opibus & honoribus eis acquirendis, quam pro timore Dei eis ſigendo, ueraque pietate inſtillanda, ut hæreditate æternâ non deſraudentur. Sæpe etiam proles in quamlibet ſortem & conditionem ſæculi intrudere conantur, modo honorabilis ſit aut proficiat; nec attendunt, an ad eam uocentur à Deo an illius capaces, an non periculo ſalutis eam conſecuturi, an denique noxia tandem non ſit futura. Sic ſtolido quodam amore omnem morcem ſuam, ut deſiderio ſuo fatiſc.

fatisfaciant, & proles promoveant ad statum honoris in saeculo, vel Ecclesia, idque qualibet via vel industria. Audi S. Bernardum, epist. ad Theobaldum Comitem, ubi rectè ostendit quomodo nescit mater materis viscera patientia in promotione filiorum: quapropter etiã ante tempus dignitates eis meditantur, cum vel solis de toga & praetexta cogitare debent. Sic enim scribit S. Bernardus, eo quod Theobaldus Comes uxorque peterent commendari apud Eugenium Pontificem, ad dignitatem aliquam Ecclesiasticam filio adificandam: *Dignitates Ecclesiasticas non ignoro debere his, qui eas dignè & secundum Deum administrare velint; & possunt. Porro eas acquiri parvulo vestro precibus meis, vel vestris, non vobis sustulim, nec mihi tunc noveritis. Sanè cupio illi bene per omnia, sed ante omnia Deum. Vbi vero emergerit, videbo quid secundum Deum habere possit, probabo me amicum. Apud amatorem iustitia in excusando eo quod pro justitia est, non mihi multum laborandum. Vos autem apud Constantiam per ea que relictis habete me excusatum. Vides quomodo mater illa dicebat, sicut & hæc: Die ut sedeat filius meus ad dextram, sed respondet Bernardus: Nescis quid petatis. Arguit quidam dicit, & huic proposito nostro non incongruè. Nobilium quorundam matres, in Gallia & alibi difficiles & periculosos habent partus, quia matra, pedo & infans ad ornatos infantes gignere debent: hisce enim Reges ex utero quosdam donant; ita ut nascatur ex tunc Episcopi, vel Abbates. O prodigiosos infantes! O Matres infans ex utero cum prole egredientibus cruciandæ! Quam verè Ecclesiæ de his dixeris: Pro Patribus suis nati sunt tibi filij. Pro Abbatibus & Episcopis dati sunt tibi pueri.*

Quod si de saeculi dignitate loquamur, quid non tentat Agrippina Mater Neronis ambiens imperium pro filio? Cum enim quendam Attroleum consulisset, & respondisset, *impetratum quidam Neronem, sed Matris necem infesturum*: Subiunxit ipsa; *Occidat, modo imperet*. O vocem infelicem, quam insatiata ambitio extorquebat! Dicebat ergo & illa mater: *Die ut filius meus sedeat ad dextram*. Sed liceat ei respondeatur: *Nescis quid petas*; suo artamen insitit desiderio, quantumlibet noxio. O infelicem tali ambitione Matrem.

Sollicitudo quoque materna apparuit in Rebecca. Quod enim intentatum relinquit, ut filio suo Jacob, quem diligebat plusquam Esau, primogenituræ primatum procuraret? Quo non astu utitur, ut non agros daret Jacob ab Isaac sed putetur esse Esau, ad quem benedictio primatus iure nativitate spectabat? De hædis optimis & industrè paratis portionem offert, quasi de venatione quam Isaac ab Esau expectabat. Circumdat collum & manus filij pellibus hædorum, ut Jacob pilosi Esau similitudinem induat. Denique, cū formidaret Jacob maledictionem, si agnosceretur à Patre tanquam illusor, respondet ipsa; *In me sit maledictio ista filij mei*. Certè mater-
næ affectus matris sollicitus hic sese ostendit, & im-

moderatus censendus foret, suscipiens maledictionem in se discripena, & illi filium exponens, nisi inspiratione divina rei eventum matrem hanc agnovisse dicamus.

Sed Matrem filiorum Zebedæi importunè ad Dominum accedentem, & oblectantem ambitione ut unus sedeat à dextris, alter à sinistris, excusare non possumus, nisi dicendo cum S. Ambrosio: *Hereditaria mulier delinquebat errore*. Considerate Evæ illius primæ mulieris hæredem transfusã in omnes immoderate cupiditatis successione labentem Matrem considerate, Matrem cogitare, cui pro filiorum honore sollicitè immoderatiorem quidem sed ignoscenda mensura votorum est, quia etate longæva, studio religiosa, solatio destituta, quando jam juvenada erat vel alenda valide prolis auxilio, senectam solabitur filiorum mercede. Non ergo mirum quod honore appetit Mater pro filijs, quasi in mercedem sequela Christi, quia appetentiam immodici honoris inolitum affectibus hominum Christus necdum suo errore diluerat: Necdum mulier hæc, sicut nec filij ex quorum voluntate petio ista ortum ducere, Spiritum sanctum acceperant. Post illius enim descensum, nec Mater, nec filij ulterius similia appetunt, sed potius avidi sunt ad bibendum calicem Domini, & hoc ex voto Matris sanctissimæ. Si enim multæ Matres filios vel filias ad martyrium obtulerunt, & ad bibendum Domini calicem invitarunt (sicut de S. Felicitate, de S. Symphorosa, & alijs plerisque legimus) hoc fecere ex Spiritus divini impulsu & ardore. Hinc autem Matri filiorum Zebedæi Spiritus divini ardor non desuit, quæ multa pro Christo in persecutione Christianorum prima pertulit: etate ac labore facta & Hierosolymis in Italiam venit nonagenaria, ibique in Domino pie obdormivit, sepultraque est Vetus, ac ibidem maxima cum pietate colitur.

Vide interim quomodo Mater ista favorem petens pro filijs prudenter se gerit, utrumque parem reddens, dum dicit: *Die ut unus sedeat ad dextram, alter ad sinistram*. Non dicit, ut Ioannes ad sinistram, Jacobus ad dextram sedeat, aut è contra: Occasio enim emulacionis & invidiæ inter fratres posset fieri à Matre, si ipsa uni dextram procuraret, alteri vero solum sinistram deposceret. Ve hanc ergo devit, arbitrio Domini relinquit, quis dextram, quis sinistram affequatur, utrumque interim cum æqualitate quadè commendat, quasi utrumque pari affectu diligens. Hoc si imitarentur parentes, pacem solidius domi conservarent, non huic magis quam illi affectum, benevolentiam, beneficentiam impetientes, non huic magis quam illi dote conantes. Ob imparitatem enim affectus exhibitæ erga proles, graves nonnunquam discordiæ inter fratres exoriri solent. Notæ sunt ex factis Iheris dissensionibus & jurgia contra Ioseph, qui plus ceteris Fratribus diligebat eum Jacob, què in signum specialis dilectionis tunica polymita adornata: propterea enim non poteram ei fratres quicquam pacifice loqui. Illud

Bernardus epist. 271.

Ambrosius lib. 5. de fide ad Gratianum.

Baron. Ribadei-ner & alij.

Pari affectu diligenda proles.

Gen. 27.

*Ambitio
sublime
malum
multos
intrahit.*

Illud quoque hic consideratione dignum est, quam subtile malum sit ambitio, quæ etiam irrepetere potuit in scholam humilitatis, in familiam Salvatoris. Hæc enim petitio Maris absque dubio ex filiorum ambitione procedebat; hinc & Christi Domini responsum ad eos dirigitur, *Nescitis quid petatis.* Immo Evangelista Marcus appetit tribuit filijs hanc petitionem, dum dicit: *Accedant ad eum*

Marc. 10

*Iacobus & Iohannes dicentes. Magister volumus ut quodcumque petierimus facias nobis. At ille dixit: quid vultis ut faciam vobis? Et dixerunt: Da nobis ut unus ad dexteram tuam, alius ad sinistram tuam sedeamus in gloria tua. Ideo verò Marcus filijs hanc petitionem tribuit, licet fuerit Matris, ut patet ex Matthæo, quia instigantibus illis hoc mater proposuit. Ambitio ergo pestilens malum est in quemcumque statum irreptens, illumque inficere conatens, nisi vigil sit animus ut ei obstruat mox aditum. Sic in cælum sibi aditum invenit, & grandem ruinam induxit, in vadens sublimes illas mentes, cœlestes spiritus, ipsum scilicet Luciferum cum confortibus. Postmodum in terra eadem petis Paradisum ingrediens, qualem confusionem induxit? quali humanum genus contagio affecit? Peccarunt enim primi Parentes elatione & ambitione conceptâ & verbis serpentis, *Eratis sicut Dij*; & exinde omnis nostra ortum duxit ærumna. Denique ausa est in fodalitiam & gymnasium Christi secleritum insinuare; nam *contentio facta est inter eos quis videretur esse maior*; Schi quoque discipuli clara & separatim ab alijs primatum petunt à Domino, matris interventu. Sed mox à Domino fugatâ est & eliminatâ à cordibus discipulorum, tam horum duorum quam aliorum, de quibus dicitur: *Indignati sunt decem de duobus fratribus hæc audientes, nec enim adeo secrete rem gesserunt, quin ipsi intellexerint, quid ageretur. Iesus ergo, convocans omnes, ut sanet hoc ulcus intumescens, dicens eis: Scitis, quia Principes gentium dominantur eorum, & qui majores sunt, potestatem exercent in eos; non sic erit inter vos sed quicumque voluerit major fieri, sit vester minister, &c.* Sic dissensionem exortam vult humilitatis contentione sanare, quasi apto collyrio & cataplasmate.*

Gen. 3.

Luc. 22.

Matt. 20.

Matt. 20.

*Multis
quid pe-
tant, ne-
sciunt.*

Gen. 30.

2. Reg. 3.

Sed jam quoque antea binos illos discipulos reprehenderit separatim, atque etiam in illis omnes aliquid ambitiosæ vel imprudenter exposcentes, vel exoptantes. Multi enim multa petunt à Deo, vel ab hominibus, & nesciunt quid petant; ideoque idem eis preest dici, quod his duobus Apostolis: *Nescitis quid petatis*, quia non est eis salutare quod petunt, vel intemptivè petunt.

O Rachel, tu petis liberos, & importuna es marito dicens: *Da mihi liberos, alioquin moriar.* Nescis quid petis. Dabuntur tibi liberi, sed in partu morieris.

O Israëlita, petitis importunè Regem à Samuele, & dicitis: *Constitu nobis Regem, ut iudices nos sicut & universa habent nationes.* Nescitis quid petatis.

Sic enim abjicitis Dominum regnantem super vos, nec intelligitis tyrannidem, quam Rex in vos exercere valebit.

O Elia, petis animam tuam & vitam tolli, peractus hujus misera & ærumnose vitæ Nescis quid petis. *Grandis adhuc restat tibi via, toleranda ad 3. Reg. 19.* huc ob Dei gloriam multa superferunt, ergo intemptivum est, quod postulas.

O Fili Prodigè, tu Patri dicitis: *Da mihi substantiam, qua me contigit.* Nescis quid petis Dabuntur tibi sed tuo damno, quia postquam eam dissipaveris, ad filiquis porcorum famem te amandabit.

O Petre, nescis quid petis, dum tria tabernacula in monte vis costrui, dicisque bonum illic esse. Nam intemptivus est affectus ille tuus in hoc sæculo felicitatem appetens: nec Christus tabernaculo est dividendus ab Elia vel Moyse, nec tu ab illis.

O Pavle instanter Dominam obsecras, ut auferatur stimulus carnis à te: Nescis quid petis; nam hoc tibi non foret salubre. Sufficit ergo tibi gratia Christi, conducibilis est te hoc pati, quo cupis eximi. *Virus enim in infirmitate persequitur.* 2. Cor. 12.

O Filij Zebedæi, vos vultis de cœlo ignem advocare (instat Elia) in Samaritanos, Christum & ejus gratiam repellentes: *Nescitis quid peccatis*, vel ut dicit Dominus, *Nescitis cuius spiritus sitis.* Hic Luc. 7. enim vindictæ spiritus, non est spiritus Christi, qui totus mansuetus, non ignem vindicem, sed ignem spirat charitatis, etiam in hostes. Si hic fuit spiritus veteris legis quæ erat lex terroris non est spiritus novæ legis, quæ lex est perfecti amoris?

Denique, utinam talem possem locum conscendere, talique pollerem voce, ut ad illorum aures penetrans, qui peritura sectantur bona; perituri cum illis efficaciter eis insinuarem illud ipsum Domini dictum: *Nescitis quid petatis.* Vos qui in Regia vel Pontificia aula tantis impensis, tantaque importunitate honorum gradus expolcitis, *Nescitis quid petatis.* Vos qui Republice prima munia tanto studio & anxietate quaritis, *Nescitis quid petatis*; quia ab altiori gradu ruina periculiosior: *Honorumque fastes conscientie sunt falces*, immodè spmæ sunt & vulnera. Vos qui totam immergitis mentem negotiationibus & lucris, opes appetentes, *Nescitis quid petatis*, Tum quia cæcis lucrum in arca dominum est in anima, tum quia caduca sunt, quæ petitis, & cum illis peritis, nec ad æterna mentem erigitis. Vos qui voluptates appetitis, *Nescitis quid petatis*. Quid ita? *Quia habet hoc voluptas omnis, simul agit fructus, atque inquit volentiam omni: ubi gratia mella sudis fugit. Et nimis tenaci ferit icla corda morsu.*

Si itaque Dominus Apostolis sessionem primam in regno suo postulatis sic respondet, quanto magis id possumus dicere omnibus sæculi vanitatem sectantibus? Certè, quid Apostoli peterent, non ita constat, an in cœlo primatum, an in terra, an fortè sessionem primam in illis sedibus, quas ad judicandum illis paratas Dominus sponderat; unde non

gam quid terrenum quam caeleste petiisse videntur, & tamen à Domino reprehenduntur. An non ergo illi magis sunt reprehensio obnoxij, qui non nisi terrenis & vanis inhiant? An non illis potior iure dicendum est, *Nescitis quid petatis?*

Ceterum, licet reprehendat appetit Dominus Iacobum & Ioannem, non tamen exacerbatur, sed invitatur ad certamen, ut post illud cogitent de corona & premio. Dicit enim: *Potesis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?* Quasi dicat, interprete S. Chrysostomo: *Vos de honoribus & coronis mecum agitis: ego vero de beatitudine atque salute dissero. Non pramiorum hoc tempus est, nec illa gloria mea modo apparebit, sed calicis & periculis temporis praesens est.* Rursus idem est, ac si dicat: Si participes esse vultis gloriae & throni, oportet per sanguinem & heroicam virtutem ascendere. Ad seculum Salomonis non est nisi ascensus purpureus. Ad templum honoris non est ingressus nisi per templum Virtutis. Vobis ergo prius cogitandum de morte & sanguine, quam de hac Throni mei sessione & possessione. Audi S. Basil. Seleucum orat. 24. *Si leprosus curacionem querit, virtutem aut Dominus exoro, volo, mundare. Si mortuum è tumulo resurgere necesse est, potestatem exprobo, Lazare veni foras. Si vacua orbitatem gemis, secundum fidem vestram fiat vobis. Quod si thronum vero quis petat, & sedere ad dextram affectat, tunc quid potest curio? dispicio, nisi pro pietate sudoris testes repositos, nam eorum merces est in meo versari consilio.* Ita ille. Advertit quoque S. Chrysostomus, non dici à Domino: *Potesis mortem obire? Potesis sanguinem fundere? Sed dicit: Potesis bibere calicem, quem ego bibiturus sum; Potesis baptismo, quo ego baptizor, baptizari?* Hoc enim modo hortatur & allicit, ut ipsa cum eo communicatione laborum promptiores redderentur. Sed vide, quem calicem, quemque baptismum proponit ambientibus Ecclesia gubernaculum, & inter ceteros primatum: *Profusionem sanguinis sui baptismum nominat.* (inquit Origenes hom. 6. in lib. Iudic.) *Baptisma eminentius illo quod per aquam datur. Pauci immaculatum illum usque ad exitum vite servavit: hoc vero baptismum baptizatus ultra peccare non potest. Per baptismum illud peccata praeterita purgantur; per ipsum etiam futura perimuntur. Ibi peccata dimissa sunt, hic exclusa.* Haec Origenes.

Hic potest interrogari Domini, an possint calicem bibere, & baptismum baptizari eodem quo ipse, respondent audacter, *Possimus*, Multi putant, sicut temere & ambitiosè honorem petierant, similiter temere & ambitiosè respondisse, *Possimus*, nec satis percepisse quàm arduum foret & magnum quod spondebant, ac ignorasse quantum ille calix angoris importaret, quo propinquante Christus ipse angitur. mirum in modum. Vnde hic locum habere potest illud Petri Blefensis Epist. 14. *Nihil ambitio invenit dissimile, adeoque est quadam simia charitatis. Charitas enim patiens est pro aeterna, aeternum 11.*

bicio omnia parata est pati pro conducti. Charitas omnia suffert pro veritate, ambitio pro vanitate. Viraque omnia credit, omnia sperat, sed longe dissimiliter modo, hac ad gloriam huius vitae, illa ad gloriam sine fine. Haec ille. Videntur ergo hi Apostoli ex ambitio- nis velle bibere, quod bibendum erat ex charitate. Certè hoc praesumptio est, & filij Zebadæ, si per vires vestras putatis vos posse hunc calicem ebi- bere. Nam dixit & Thomas fortiter: *Eamus & moriamur cum illo.* Dixit quoque Petrus: *Elisi me oportuerit tecum mori, non te negabo.* Attamen & illi & vos eritis desertores: eritis quali filij Ephrem in- tendentes & mittentes arcum, qui conversi sunt in die bellis, in fugam acti. Equidem bibere hunc calicem, sanguinemque & vitam profundere pro Domino, non solus est virtutis humanae: & nisi prior bibens Dominus amaritudinem calicis toleret, nemo valeret bibere.

Ioan. 11.
Matt. 26
Psal. 77.

Attamen, *Calicem bibetis, sedera autem ad dextram vel sinistram, non est meum dare vobis.* Non hoc mihi commissum est, ut id domem quia petitis, aut quia cognati mei estis iustus sum munerem declarator possitis in certaminibus, & ideo non potentibus simpliciter largiri debeo, nec per injuriam certantium omnium ad duos solos honores tradere, inquit S. Cyrillus Alexand. 16. Theaur. c. 5. Similiter ait Caesarius Nazianzeni Frater Dialog. 7. hac de re agens: *Non est meum dare, at nequa Parvis mei, simpliciter potentibus: siquidem obicere & adulteri, & aut imperans, & quovis flagitiosus, si potant, mecum sessuri essent. Non est nostrum dare temerè, & depravare quod iustum est. Iusti enim iudicis est, unicuique pro dignitate meritis tribuere, non negligere laborantes, ac ignavis aliquid largiri. Si ergo thronos amatis, nolite ignorare certamina. Haec Caesarius. Bibit ergo Iacobus calicem, & primus quidem, ideo adeptus est throni sessionem.*

Conemur & nos bibere calicem Domini pro modulo nostro. Unicuique enim Dominus, sicut ad mensus est crucem, ita mensus est calicem. Atque cum eius gratia illum bibere possumus, quia nobiscum ipse bibens tollit amaritudinem, confert suavitatem. Bibamus ergo in eius confortio, & cum Apostolis dicamus fortiter: *Possimus bibere.* Possimus equidem, non nostris mixti viribus, sed postumus in eo, qui nos confortat. Quod si animosè cum eo biberimus, amici effecti, throni quodque & gloriae eius efficiemur tandem participes.

IN FESTO S. ANNE.

Beati me dicent omnes generationes, quia fecit mihi magna qui potens est. Eug. 1.

Leet. 45.
triparti-
ta.
Pars I.
De steri-

Consideratione digna est sententia à Sapiente pronuntiata: *in tribus beneplacitum est spiritui sagij. S. meo, qua sunt probata coram Deo & hominibus: Anna & Concordia fratrum, & amor proximorum, & vir & Iacobim. mulier sibi bene consentientes.* Prima & principalis Eccl. 35. virtus